

I mørket er alle måner blå

Oversat af Flemming Andersen efter

Jürgen Banscheraus: Nachts sind alle Glatzen blau

© 1998 by Arena Verlag GmbH, Würzburg

Copyright © Danish Edition 1999 by CDR-Forlag

Skolebakken 11, DK-8000 Aarhus C

e-mail: cdr@forlagene.dk

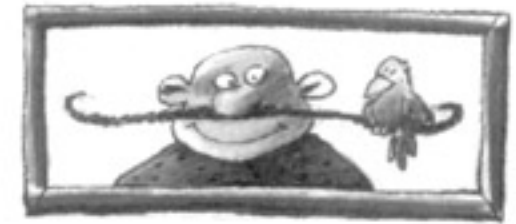
www.forlagene.dk

Tryk Narayana Press

ISBN 87-7841-141-6

Ekspedition:

Boghandlen og CDR-Forlag, fax: 8619 9566

For et par dage siden skulle jeg igen til frisøren. »Det er længe siden, du har været her, Kwiatkowski,« sagde min frisør, der hedder Palaversen, mens han ivrigt klippede løs farligt tæt på min vestre øreflip.

Jeg kan godt lide mine lytte-lapper, så jeg holdt vejret, indtil jeg kunne være helt sikker på, at han havde ladet dem begge blive siddende.

Så sagde jeg:

»Det er fire måneder siden sidst.«

»Fire måneder?« spurgte Palaversen for-
bavset. »Så burde dit hår jo egentlig være
meget længere.«

»Ja, det burde det vel,« svarede jeg og
fortalte ham om min sidste sag. Mens jeg
fortalte, havde Palaversen alligevel til sidst
klippet mig i øret. Men til alt held var det
ikke så slemt.

Historien begyndte en mandag aften. Jeg
var færdig med mine lektier, og min mor
havde bestilt pizzaer til vores aftensmad.

I radioen spillede Rolling Stones, og
Samson – den ruhårede gravhund i lejligh-
heden ovenpå – var endelig holdt op med
at gø.

Det tegnede kort sagt til at blive en rigtig
hyggelig aften. Jeg skulle netop til at kaste
mig over det sidste stykke pizza,
da telefonen ringede.

Min mor kiggede på køkkenuret. Den var
halv syv. »Gider du tage den?« sagde hun.
»Det er helt sikkert til dig.«

Efter at jeg havde sagt mit navn, spurgte
en pigestemme:

»Er du Kwiatkowski, privatdetektiven?«

»Ja, det er mig,« sagde jeg.

»Kom hen i Rosensgade 17. Skynd
dig!« sagde stemmen.

»Hvorfor det?«
spurgte jeg.

»Det er vigtigt.
Jeg er i... «

Pludselig blev
stemmen af-
brudt.

Der lød et undertrykt skrig, så et slag.

Jeg fik sved på panden.

»Hallo!« råbte jeg ned i røret. »Hvad sker der? Sig noget!«

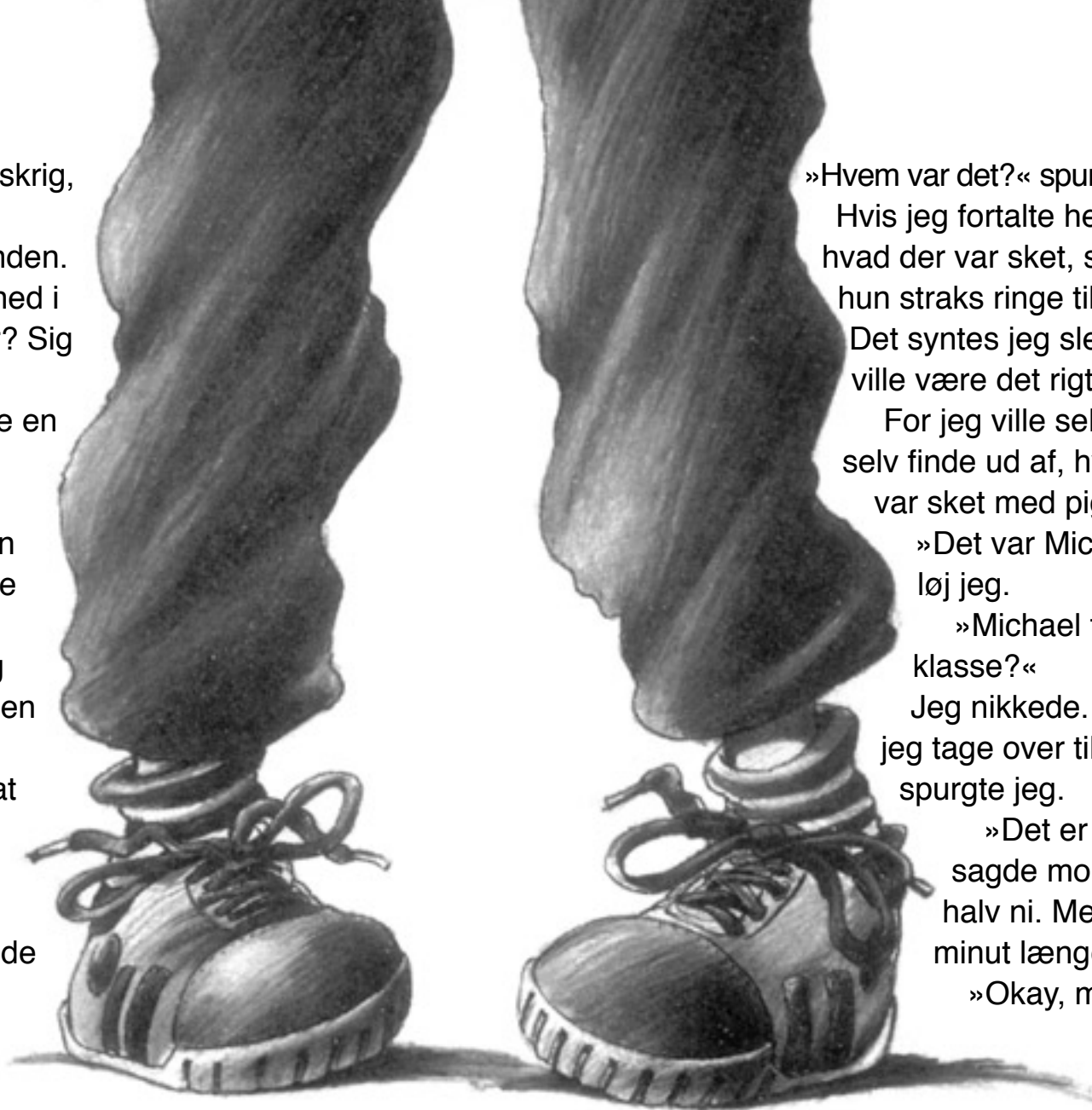
Men der hørtes ikke en lyd. Så lød der en knasen i ledningen.

Der var åbenbart en eller anden, der havde lagt røret på.

Som detektiv er jeg vant til lidt af hvert. Men så hurtigt er der ikke noget, der får mig til at trække i arbejdstøjet.

Og nu havde jeg fået gelé i knæene.

I det samme dukkede min mor op i døren.

»Hvem var det?« spurgte hun.

Hvis jeg fortalte hende, hvad der var sket, så ville hun straks ringe til politiet. Det syntes jeg slet ikke, ville være det rigtige.

For jeg ville selvfølgelig selv finde ud af, hvad der var sket med pigen.

»Det var Michael,« løj jeg.

»Michael fra din klasse?«

Jeg nikkede. »Må jeg tage over til ham?« spurgte jeg.

»Det er i orden,« sagde mor. »Til halv ni. Men ikke et minut længere!«

»Okay, mor.«

Rosengade

Jeg stak en pakke Carpenter's i lommen og tog af sted. Helt ærligt, så havde jeg en enormt dårlig samvittighed. Jeg havde ikke bare ført min mor bag lyset, men jeg burde vist også have tilkaldt politiet straks efter den opringning. Måske var det en bortførelse, jeg havde at gøre med. Så var værdifuld tid gået tabt. Jeg besluttede mig til straks at ringe til politiet, hvis jeg kom på sporet af en forbrydelse.

Rosengade 17 viste sig at være et stort, gammelt hus, hvor der efter alt at dømme ikke længere boede nogen.

Der var sømmet brædder for nogle af vinduerne, og hoveddøren var muret til.

Jeg kunne ikke finde noget tegn på, at der for måske ti minutter siden var sket noget usædvanligt her. Heller ikke i telefonboksen foran huset var der noget, der kunne hjælpe mig videre.

Jeg klatrede op på en affalds-container, stak et stykke Carpenter's mellem tænderne og overvejede situationen.

Hvad skulle jeg gøre?

Henvende mig til politiet alligevel? Uden at have ét eneste håndfast bevis for en forbrydelse?

Det kunne jeg godt glemme. De ville grine mig ud.

Derfor undersøgte jeg det hele nok engang og måtte konstatere, at jeg ved den første gennemgang ikke havde været helt grundig. For ved siden af hoveddøren til det gamle hus fandt jeg et vindue, der ikke var sømmet til med brædder. Jeg trykkede forsigtigt på rammen, og vinduet gik op med en knirken. I et spring var jeg oppe i vindueskarmen.

Der var totalt mørkt indenfor, og spindelevæv ramte mig i ansigtet. Hvor dumt, at jeg havde glemt min stavlygte.

Med det skulle nu ikke standse mig. Hvis man er mørkeræd, bør man ikke blive detektiv.

Jeg lod mig lydløst glide ned på gulvet.

Men et øjeblik efter blev mine arme vredet om på ryggen af nogle stærke næver. Derpå blev der trukket en stinkende sæk over hovedet på mig, og jeg vidste, at det ikke var nogen forsinket aprilsnar.

